

Kaç Şiirini Toprağa Vermişti

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Temmuz 2017

Nakşında yaren bir tümcenin
Sonra da cümleten sevgiye meyyal.
Kıpraşan hegemonyasında çıtkırıldım dünyanın
En muteber imge işte yalnızlık.

Antrakt, dedi şair ve usulca çekti diz/e/lerine atlas yorganını. Burnu Kaf dağındaydı epeydir ve soluksuz kaldığı her şiirinde ısrarlıydı ölümün pekişen varlığına çektiği rest ile her nasılsa anmadan da duramadığı.

Kaç şiirini toprağa vermişti. Önce yazardı sonra kahrolur sonra da ölüme gebe kalırdı.

Hayatla ne alıp veremediği değil de aymazların ufkunda ne idi kim bilir derdi?

Bir şiir okudu sonra üfledi sessizce sonra da karpuz misali ortasından ikiye ayırdı şiirini belli ki şiirin gözükmek istiyordu hikâye anlatıcısı sevgilisine.

Sevdiği kadın hayli bonkördü sevgide yalnız bir tek şairi sevememişti pek. Gerçi aralarından su sızmadığı aşikârdı ama bu da onlara biçilen roldü işin aslı.

Şiirle yıkardı yüzünü şair sonra durulardı yüzüne biriken imge damlacıklarını. Sevgilisi çıka gelirdi sabahın erken vakti. Bir hikâye anlatırdı diğeri de mahremi kucağında yatardı yüzükoyun yazılan her cümleye.

Kadın ısrarcıydı keza adam da.

Şiir otlatırdı aklının kaçkın keçilerine ve hikâyelerde büyütürlerdi doğmamış çocuklarını.

Üstünkörü belki de yoksa arada sırada mı?

Neyin neyden ibaret olduğu değil de neyin neye sebep olduğu idi kuram belledikleri.

Safkan mecazdı adamın soyadı. Kadın ise isimsizliğine biat bir soyadı kanununa dahi sahip çıkamamışken ataları yine de bozuntuya vermeden nüfus cüzdanına kondurulmuş o soyadı ile gurur duyardı ne de olsa pekişen aşkına sahip çıkan rahmetli dedesi az ısrar etmemişti hani.

Soran olursa, cevaplarını geçiştirirlerdi. Zaten kimin umurundaydılar ki?

Zamandı kucak açan.

Hayattı yargılayan.

Ve köhne bir kitabı ev bellemişlerdi.

Boy boydu sevdaları.

Su gibi idi adamın aşkı.

Şerbetliydi kadın anlatıcı. Öyle ya, sahip çıktığı hangi hikâye ise solunda taşırdı ama kim sorsa, sağcıyım derdi oysa bilemezlerdi kadının sağdıcının aslında ortacı olan annesi olduğunu.

Okumamıştı anasıgil ama okutmuştu kızını.

Hikâye gözlüm, derdi de başka bir şey demezdi.

Yazardı hikâye gözlü kadın ama duymazdı evrenin evrelerine rest çektiğinin de uzağında, soluklandığı tüm satır başlarını sokağı bellemişti ne de olsa.

Gün geldi. Evet, artık bitirmek zorunda oldukları o birlikteliği nazla niyazla sürdürdükleri yetmezmiş gibi kalantor gölgeler vermişti de hükmünü çoktan.

Ve rollerini değiştirdiler. Değişen ya da kanıksamak zorunda kaldıkları... İşin aslı yorgun cümleleri telaffuz etmek harbinden de umutlarını ve ümitlerini tarumar etmişti.

Ve nakşettiler aslında olması gerekendi epeydir erteledikleri ve uzun soluklu cümleleri tehir ettiler kısa süren mutluluğun da racon kesen ahkâmlarıyla.

Kayıtsızlığın belki de kararsızlığın son durağı ki haybeden yazdıkları ne ise, yine karamsar tabloları parçaladılar sabaha taşıyacakları pişmanlık ile.

Kırık kanatlarını geride bıraktı kadın ve hikâyelerini evrenden çaldı zaten geçici süreliğine emanet etmişti.

Emanet gibi ne ise sahiplenen adam ise, tek tek tahayyül etti yapması gerekeni ve soluklandılar bir arada, nöbete durdukları o vakur sayfada.

Hazır mısın, der gibi birbirlerinin gözlerine baktılar ve kendilerini bıraktılar kör sahafın yangın çıkan dükkânında yanmış diğer kitaplarla olan son yolculuklarına.

Hadi, dercesine bir solukta içti sigarasını kör sahaf.

Aslında dumanın kutsadığı o vakur yalnızlıkla ve aymazlıkla demir atan hüznü de bertaraf etmek istercesine.

Tutuşan sayfaların arasından gelen iniltileri duymazdan gelen sahafın ileri gelen müşterileri ellerini açtılar ve başladılar dua etmeye lakin ne gökten iniyordu yağmur ne de...

Devamı olmayan bir hikâyenin son satırına şerh düşülmüştü yine iblisin oyununa gelen aşk meleği, sura üfleyen İsrail'in neden bu denli aceleci olduğunu anlamazdan gelip bir solukta geri adımlarken bu bitimsiz hikâyelerden kaçınıcı olduğuna değil de hükmen mağlup geldiğine ant içip üstelik bir anda.

K/ayıplarını görmezden gelen okur severler bilmese de bu aşkın mağlubiyetinin hangi ölçüde mağdur olduğunu, için için söylenen melekler başını okşadılar, yatakta okudukları çocuk hikâyesinin kayıp mürettebatından bihaber, uyuya kalan çocukların.

Belki de anneleriydi, bitmeyen hikâyenin ne zaman ve ne şekilde noktalanacağını bilen tek görgü tanığı.

Şiirle yatıp kalkan adam artık hikâyeye soluyordu ve ölü hikâyeye anlatıcısı ilk ve son kez bir şiiri mezar belledi.

Kitapların kuytusundaki o ısrarlı beraberlik tozlu sayfalarına gömüldü edebiyat tarihinin.

Bir varmış ki bir de yokmuş aslında şiir başlıklı aşkların adsız kahramanları, edebiyatı aşklarından da üstün tutarken...

Sızan imgelerin dumanını soluyan tüm zehirli cümleler mademki mesken bellemişti hafızasını okuyucunun, yeni şiir adamlar ve hikâyeye kadınlar yeniden doğmaya mahkûmdular zira okuma aşkından kim mahrum tutardı ki hele ki yazmanın büyüü ile evrilen hayatın dönemeçlerinde yazar ve şair kimliği ile yaşamaya yelken açmış nicesi bir solukta sevip içerken kelimeleri?